

ги чловѣцы, освѣнь дѣца, нѣколко стіхотворцы, и нѣколко мѣдрцы, които лкѣа да са препиратъ.

Олинтъ и Япекидъ влѣзоха въ тая пѣтика; топлината на слзницето бѣше изгонила сичките онѣа, които са разхождаха тамъ, ти сѣднаха на една отъ лавицыте, дѣто бѣха междѣ дриѣлата, и срѣща вѣтара който идѣше тихъ камто тѣхъ отъ рѣчната страна; и глѣдаха далгите на рѣката, като играаха и лѣщаха противъ слзницето. Ти двоица бѣха една такава чета (чифтъ), която показѣваше едно чѣдно зрѣлище! Еднъ отъ тѣхъ бѣше проповѣдникъ на вѣрата Христова, а другѣа бѣше свѣщенникъ на идолопоклонството.

„Отъ тогасъ когато ма остави сосъ онаа ехрзость, рече Олинтъ Япекидѣ, былъ ли си благополѣченъ? срдцето твое благодаравали са подъ тѣа дриѣ свѣщеннически? като си былъ жаденъ да чѣешъ словото Божіе, можѣ ли да докѣишь оутѣшеніе презъ пророчествата Исидинѣ? това въздишаніе и поглѣдъ твой, който го отвращашъ отъ мене, даватъ ми да разѣмѣа онова, което понаприѣдъ видѣ дѣшата ми.“

„Ахъ! отговори Япекидъ пхлнъ съ печаль, ты видишь приѣдъ себѣ си едного бѣднаго и бизъ надежднаго чловѣка. Ахъ отъ малакъ велкога сзѣбвахъ и мыслѣхъ свѣты работы; рѣв-